

Sagan om Bataar

Bidernas gryning, när världens sår ännu läktes, levde en enkel familj, vid namn Bataar, vid mynningen till en bördig dal. Här odlade de den säd och de grödor som de levde på, och eftersom dalen var bördig och klimatet mildt så kunde de även sälja en del av skörden på marknaden i den lilla byn Bastet, som låg en fjärdingsväg bort.

Samtidigt levde två andra familjer på kullarna runt dalen. Dessa var rika familjer och de levde i fejd sedan så många år att ingen egentligen visste när den hade börjat. Den ena familjen hette Salvius och den andra Vosret. Eftersom dalen låg mellan de stridande familjerna drabbades familjen Bataar hårt. Att de båda andra familjerna dessutom ansåg att dalen egentligen tillhörde dem gjorde saken ännu värre. Ofta trampades Bataars grödor ned under slagsmål och ofta hotades de till liv och lem.

Till slut blev det så svårt för Bataar att leva sitt liv, när allt de byggt upp förstördes, att fadern uppsökte byns äldste och visaste man, Pedibastet, för att få råd och hjälp med problemet. När Salvius fick höra talas om detta skyndade de sig till byn, där de gick till hårt angrepp och misshandlade Pedibastet. När den gamla mannen kom hem hade Vosret varit där och hotat hans fru, deras barn och barnbarn. Pedibastet blev så skrämmd av detta att han sa till Bataars att de inte längre fick använda dalen, och att de nog gjorde bäst i att flytta någon annanstans.

Djupt bedrövad gick Bataar hem till sin lilla stuga för att få hela familjen att hjälpa till med att skörda det som gick att skörda, att rädsla det som gick att rädsla, innan det var för sent. Samtidigt gick Pedibastet i vända över sitt beslut. Han bestämde sig för att han handlat i orätt och skyndade till Bataar för att förklara sitt misstag.

När Pedibastet kom fram till dalen höll Bataar på att arbeta med skörden. Plötsligt trängde Salvius in i dalen och anföll Bataars, samtidigt kom Vosret från den andra sidan. Bataar befälde sina båda söner att fly, men han själv och hans hustru lyckades själva inte komma undan. Pedibastet försökte hjälpa Bataar, men som den gamle man han var kunde han inte göra mycket. Bataar och hans fru misshandlades och hängdes inför ögen på den chockade Pedibastet.

Då kom en lång kvinna ut i dalen. Hon var blek, klädd i svart och under det mörka håret glödde ögonen röda. Tigande av fruktan föll alla människor i dalen på knä. Mayet Menestina, Rättsväsendets beskyddare, fördömde den orätt som Salvius och Vosret hade gjort och befälde dem att samla sina familjer och ge sig av åt varsitt håll för att aldrig återvända.

Sedan vände hon sig till Bataars båda söner och sa att dalen nu var deras och att någon aldrig skulle bråka med dem mer. Men sönerna svarade att de inte hade något kvar att leva för i dalen, utan de tog sina hästar och gav sig av för att aldrig mer stanna och bruka jorden.

Slutligen vände sig Mayet Menestina till Pedibastet som fortfarande grät av skuld känslor för sitt misstag. Mayet Menestina förlät honom men gav honom i uppgift att bli hennes förste domare och rättskipare, och att han alltid skulle försvara rättvisan.

Så gick det till när människorna skildes åt för att leva som tre olika folkslag, och så gick det till när Mayet Menestinas rättvisa kom att härskas över Fountland.